

градинката, навела се и пролѣла ясни детски сълзи надъ синитѣ зюмбили и червенитѣ иглики. Сливитѣ по-сипали русата ѝ коса съ упоителенъ пращецъ.

Ходила е по хармана — за да отпечата стѣпкитѣ си. Цѣлувала е клончетата и, когато презъ сълзи се за-смѣла — зеленитѣ пѣпки се пукнали. Скочила е надъ плѣвника, уловила се за черничевия клонъ и се залю-лѣла, вдигала се нагоре, падала надолу — докато клонътъ изпращѣлъ, счупилъ се, и тя паднала на покрива. Ударила си бѣлия кракъ и го навехнала. Съборила е много керемиди, които паднали и се строшили на парченца.

Най-подиръ се върнала лудетината къмъ кѣщи. Полекичка раздвоила клонитѣ на вишнитѣ, които за-сѣнчатъ прозорцитѣ на малката стая, и стѣклата свѣт-нали. Притаила дѣхъ, дяволито погледнала и почукала три пѣти.

— Илия! Илия! Защо не ставашъ, сѣнльо?

А Илия спи като кѣпано дете и чува какъ надъ главата му биятъ две огромни гѣлжбови крила.

— Хайде!

Илия се хваща за една перошинка и почва да се издига. Лети. Гледа: селото е останало долу, а рѣката се превила тѣнка, тѣнка като коприненъ конецъ. Орѣ-хово се върти като колело и потѣва въ синъ пламъкъ. Изведнажъ перошинката се изскубва, и той полетява надолу. Пада като камъкъ — ще се убие! Но две рѣце го хващатъ подъ раменетѣ. Отново започва да се из-дига. Пакъ отива къмъ небето. Ето, вижда се божие то село. Пѣятъ пѣтли и кучета лаятъ. А сърдцето му бие — ще изхвъркне.

Кой чука на прозореца? Моли го. Шепне съ за-дѣханъ гласъ. Хвърля малки камѣчета и го удря по лицето.

— Илия! Време е! Слънцето напече... Стани, мом-чето ми!